

KAPKY

Byl jsem před několika dny v Českých Žlebech.

Fotit.

Od auta je třeba jít na kopec. Kousek mezi stromy, pak se objeví louka plná vrbky, pak výhled k Lipnu, pak kameny a solitery, pak se cesta překulí a začne opět klesat k Bavorsku. Tam začínají pro mne výjimečná místa. Zním je v různých ročních dobách a také během let. Sleduji zde proměny. Proměny místa i proměny své.

Když jsem se blížil k vrcholu kopce, zaujal mne zvláštní šum z údolí za kopcem. Došel jsem na kopec a přišla průtrž. Festovní. Letní liják se spoustami vlahé vody.

Stál jsem pod vysokým mohutným bukem v suchu a kolem padaly velké kapky a ihned byly na cestě potůčky a potoky.

Stál jsem na vršku kopce a pozoroval, jak z jednoho místa se rozbíhají pramínky po cestě vlevo a vpravo, směrem do vnitrozemí a směrem k Bavorsku, ve směru vod tekoucích do Vltavy a ve směru do Dunaje...

Dvě kapky, které dopadnou těsně vedle sebe a jedna z nich směřuje do severního moře a ta druhá do středozezemního.

Za ledem či za sluncem.

Dvě kapky těsně vedle sebe a těsně po sobě a tak odlišné další cesty... Osudy...

Přišlo mi to takové symbolické.

A pak jsem pochopil, že možná z té první kapky běží část tam i tam a z té druhé vlastně také.

A pak mi došlo, že kapky si personifikujeme jen my, voda jen tak prostě je. Je.

Jen prostě je a je tam i tam a je to stále stejná voda.

V té kapce i v tom moři je stále stejná voda.

Voda prostě je. Jen tak je. Je.

Kapka a voda. Voda a kapka.

Voda v kapce. Kapka vody...

A tak se i do srdce vejde celý vesmír a srdce do vesmíru.

Je krásné stát a pozorovat kapky... Jsou.

Kapy kap...

PS:

Pak přišel druhý déšť. O hodinu a kilometr dále. Nebyl nikde mohutný buk, jen již promáčený smrk. Krásný. Krásně mokrý. Stál jsem mlčky v dešti a pozoroval kapky na větvičkách smrku. O tom nic nepíši. O tom jen mlčím. Bylo to krásné. Mokrě šumění...